

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **A. C.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 marca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt V Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to, że w dniu 30 czerwca 2020 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H. i A. H., po uprzednim zastosowaniu wobec K. M. przemocy w postaci szarpania, zadawania ciosów w twarz, czym spowodował u K. M. naruszenie czynności narządów twarzy na okres poniżej siedmiu dni, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należących do niego przedmiotów w postaci kurtki jeansowej o wartości 300 zł, telefonu komórkowego m-ki Iphone o wartości 350 zł, portfela skózanego o wartości 100 zł, dowodu osobistego, karty płatniczej oraz

karty emeryta- rencisty, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 29 sierpnia 2013 r. do dnia 26 kwietnia 2016 r. kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...), oskarżony został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, z tym że przyjęto, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 29 sierpnia 2013 r. do dnia 26 kwietnia 2016 r. kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn ten zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu A. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 30 czerwca 2020 r., godz. 20:10 do 2 lutego 2021 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądzono solidarnie od oskarżonego A. C. oraz dwóch pozostałych oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego K. M. kwotę 1500 złotych tytułem nawiązki.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżonych Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wymierzoną karę obniżył do 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, przeprowadzoną wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia, a tym samym uznaniu za wiarygodne zeznania świadka D. B., kiedy to świadek opisał rzekomy wygląd oskarżonego sprzecznie ze stanem faktycznym, co winno wpłynąć na ocenę wiarygodności zeznań świadka;
2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, przeprowadzoną wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia, a tym samym uznaniu za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego w zakresie w jakim wskazał, iż był bity pięściami przez trzech napastników, kiedy to z zebranego w sprawie materiału dowodowego (zdjęcia obrażeń ciała pokrzywdzonego) wynika, iż obrażenia ciała zadała prawdopodobnie jedna osoba (siniak oraz zdarty naskórek na lewym policzku);
3. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, przeprowadzoną wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia, w zakresie w jakim Sąd uznał za niewiarygodne zeznania oskarżonego A. C., kiedy to zeznania te znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań współoskarżonych, zdjęć obrażeń ciała pokrzywdzonego;
4. art. 193 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w zakresie poczynienia ustaleń czy obrażenia ciała u pokrzywdzonego powstały poprzez uderzenie jednej osoby czy mogły powstać w oparciu o działania trzech osób, co mogło mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;
5. art. 410 k.p.k. wyrażającą się w odstępianiu od przyjęcia za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez pominięcie wszystkich okoliczności i dowodów na ich poparcie świadczących o braku zawinienia po stronie oskarżonego, w szczególności

w zakresie pominięcia dowodu z zeznań świadka D. B. w zakresie w jakim zeznał on, iż jedyną osobą, która uderzała pokrzywdzonego był A. H., co potwierdzili pozostali współoskarżeni;

6. art. 424 § 1-3 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu o którym mowa w art. 99a § 1 k.p.k. sporządzenie wadliwego uzasadnienia, a w konsekwencji naruszenie prawa strony do rzetelnego procesu, kiedy to Sąd winien w sposób precyzyjny i czytelny sformułować uzasadnienie zapadłego rozstrzygnięcia;

Błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

1. błędnym przyjęciu, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi z powzięciem zamiaru bezpośredniego dokonania rozboju, kiedy to z zebranego w sprawie materiału dowodowego wywieść należy, iż oskarżony nie tylko nie dopuścił się popełnienia czynu zabronionego, to nie wiedział o jego popełnieniu przez oskarżonego H.;

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym umożliwiającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. bez udziału stron.

Skarżący zdaje się zupełnie pomijać, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu

niewspółmierności kary. Natomiast art. 523 § 3 k.p.k. stanowi, że kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania niezależnie od podstawy tego umorzenia.

Przedstawione zarzuty kasacyjne nawet czysto formalnie nie odnoszą się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – nie sformułowano bowiem zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. Stanowią one natomiast powielenie treści zarzutów apelacyjnych, dotyczących zasady swobodnej oceny dowodów, a więc wprost ustaleń Sądu Rejonowego. obrońca skazanego choć podkreśla, że w sprawie niniejszej mamy do czynienia z sytuacją rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, to jednak treść uzasadnienia kasacji wskazuje jasno, że obrońca skazanego kwestionuje przede wszystkim ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne, co więcej wysuwa wprost niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Ocena zarzutów przedstawionych w kasacji obrońcy skazanego, a odnosząca się do naruszenia przez Sąd Okręgowy w G. chociażby art. 7 k.p.k., prowadzi do wniosku, iż zarzuty te są chybione i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu, które zostały poprzedzone prawidłową i wnikliwą oceną dowodów zgromadzonych w sprawie. Zaprezentowana przez Sąd *ad quem* w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja w sposób wyczerpujący, pełny i szczegółowy wskazuje powody, dla których Sąd zasadniczo utrzymał w mocy wyrok skazujący A. C., modyfikując jedynie wymiar kary. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu Sądu II instancji zawiera wszelkie rozważania w zakresie przyjętego przez Sąd rozstrzygnięcia, co świadczy o poprawności oraz rzetelności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej, tj. wyroku Sądu *meriti*.

W kontekście sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych, jako kluczową należy podnieść też kwestię, że zarzuty nie mogą stanowić próby uczynienia z postępowania kasacyjnego, trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Podkreślić należy, że Sąd odwoławczy odniósł się w sposób pełny i należyty do podniesionych w apelacjach zarzutów i w uzasadnieniu swojego wyroku wskazał dlaczego zarzuty poszczególnych apelacji uznał za chybione, a które za zasadne. Jeszcze raz należy zatem podkreślić, że uzasadnienie tego

wyroku spełnia zatem standardy wyznaczone treścią art. 457 § 3 k.p.k., a jednocześnie dowodzi, iż wszystkie zarzuty apelacji oraz najistotniejsze kwestie w nich poruszone zostały dostrzeżone przez Sąd odwoławczy. Sąd w sposób wyczerpujący i zgodny z przepisami procedury karnej wskazał w uzasadnieniu wszelkie motywy swojego rozstrzygnięcia. Nie naruszył w żadnym zakresie przepisu art. 424 k.p.k. w powiązaniu z normami konstytucyjnymi, jak i konwencyjnymi w zw. z art. 99a k.p.k., co bezskutecznie zarzucono w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (punkt 6 kasacji).

Odnosząc się do prawidłowości oceny dowodów, w szczególności zeznań świadka D. B. wskazać należy, że zostały one uznane za wiarygodne, albowiem osoba ta знаła zarówno pseudonim oskarżonego, jak i rozpoznała go w trakcie okazania i podała jego rysopis. Procedujące w sprawie Sądy nie miały wątpliwości, że A. C. nie tylko akceptował zachowanie współoskarżonego A. H., ale też udzielił mu psychicznego wsparcia pozostając w bliskiej odległości, gdy ten bił pokrzywdzonego, wywołując w nim uczucie strachu jako osoby osaczonej.

Analiza zarzutów sformułowanych przez obrońcę skazanego prowadzi do wniosku, że wszystkie te zarzuty zmierzają do ponownego poddania kontroli orzeczenia Sądu Rejonowego i zakwestionowania poczynionych przez ten Sąd ustaleń w zakresie przypisanego w punkcie pierwszym wyroku czynu kwalifikowanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Nie sposób bowiem inaczej ocenić stawiane w kasacji zarzuty błędnego przeprowadzenia kontroli odwoławczej polegającego na zaakceptowaniu wyroku wydanego na podstawie niepełnego materiału dowodowego, całkowitego zaniechania rozważenia zarzutu.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus). Ponadto zasadnie wskazuje

się, że niedopuszczalne jest „atakowanie” w nadzwyczajnym środku zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszoinstancyjnego, ponieważ rolą Sądu Najwyższego nie jest ponowna kontrola orzeczenia sądu meriti, a więc rozpoznanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., V KK 506/21, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Ponadto zasadnym było zwolnić A. C. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.